

tionærer, og de have da det at gaa efter og gøre deres Bedste. Der bliver saa ikke Tale om at slaa ned med Politibetjente, Politidommere og Vøder paa 50—200 Kr., det hele gaar ganske godvilligt, og Selstabet har sin Interesse i, at saadanne Misbrug ikke finde Sted. Det er jo en langt smukkere, mere praktisk og bekvemmere Maade at ordne hele Tingen paa, end her at dundre løs med saadanne Straffeparagraffer, som man dog i Virkeligheden ikke kan overholde. — Jeg har ikke talt det mindste om, at de paagældende skulde have Døbeseddel med sig, og at Bansteligheeden skulde ligge deri, det er noget, som den højtærede Minister har set fremkomme i det andet Ting. Det er ikke der, Bansteligheeden ligger. Nej, Bansteligheeden ligger i det, som jeg har fremhævet, og som den højtærede Minister ikke synes at have Øje for, nemlig, at Situationen ved dette Spil er en ganske anden end i andre Tilfælde, hvor man mener at kunne træffe en Aldersgrænse, saaledes at de, der ere under den og den Alder, ikke kunne nyde godt af visse Begunstigelser eller lignende. Naar der er Tale om at løse en Billet, saa er det ikke Billetfølgeren, der skal afgøre, om denne Billet er passende eller ej, det er den Funktionær, der skal modtage Billetten, det er ham, der skal afgøre, om det Barn, der præsenterer Billetten, ogsaa er under 10 Aar. Da er der Tid og Vejlighed til det. Og det samme er Tilfældet med en Bærtshusholder, der stænker for unge Mennesker, ogsaa ham gives der Tid og Vejlighed. Men ved Totalisatoren er Situationen en ganske anden, der ere de praktiske Bansteligheder saa store, at Bestemmelserne ikke lade sig anvende. Jeg har ikke faaet Klarhed paa, hvem det egentlig er, der skal være ansvarlig, om det er Klubbens Bestyrelse eller de Funktionærer, der sidde og uddele Billetter. Hvem skal have Ansvaret efter denne Paragraf? — Hvem der skal have Ansvaret for denne Paragraf, naar den nu bliver vedtaget — hvad den jo bliver — om det bliver Finansministeren eller Justitsministeren, kan maaste ogsaa være noget vanskeligt at sige. Jeg forstod ligesom det ærede Medlem, der nu satte sig, den højtærede Finansministers Udtalelser ved 1ste Behandling saaledes, at han ikke havde noget imod, at denne Paragraf gik ud. Jeg troede, at den højtærede Finansminister var den, der havde affattet denne Bestemmelse, og altsaa den, der maatte have Ansvaret for den, men nu ser jeg den højtærede Justitsminister faste sig med stor Styrke i Kampen, og derfor undrer det mig aldeles ikke, at de tre ærede Medlemmer trække sig tilbage. Det kunde ikke falde mig ind, naar jeg staa-

ene over for en saa mægtig Kombination, at tage Kampen op, og jeg følger derfor de tre ærede Meningsfællers Eksempel og tager ogsaa Vædringsforslaget tilbage.

Formanden: Vædringsforslaget under Nr. 2 er taget tilbage. Maa jeg spørge, om nogen optager det? (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, er Forslaget bortfaldet.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1, 2 og 3 (se Tillæg C. Sp. 603—4)

vedtoges uden Afstemning.

Vædringsforslag under Nr. 1 til § 4 af Oct. Hansen, Holch, P. O. C. Jensen og J. E. Sørensen:

§ 3dje Linie ændres „500 til „200“

vedtoges uden Afstemning.

(Lovforslagets § 4 (se Tillæg C. Sp. 605—6) i den saaledes ændrede Skikkelse

og § 5 (se Tillæg C. Sp. 605—6)

vedtoges uden Afstemning.

Sagens Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Eneret til Anlæg og Drift af Sporveje i offentlige Gaader og Veje.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1223 ff.)

Der var ikke stillet noget Vædringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3dje Behandling sattes under Forhandling under eet.

Formanden: Den højtærede Minister for offentlige Arbejder er forhindret i at være til Stede, men den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet er, saavel ved denne som de følgende Sager, der ved-